

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. ve věci

žalobce: **Chaloupka Sněžník s.r.o.**, IČO 25042785
sídlem Ústí nad Labem, Winstona Churchilla 1328/9
zastoupen advokátem JUDr. Michalem Fraňo
sídlem Praha 1, Truhlářská 3

proti
žalovanému: **ČR – Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Praha 2, Vyšehradská 427/16

o 2 640 000 Kč s příslušenstvím,

k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 5. 2020, č. j. 15 C 10/2020 – 215,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši 46 367 Kč do patnácti dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Michala Fraňo.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 2 640 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně z této částky od 11. 11. 2019

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

do zaplacení, to vše do 15 dnů od právní moci rozsudku (ad I.) a dále ho zavázal k povinnosti zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 94 734,40 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce (ad II.). Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce domáhal zaplacení uvedené částky z titulu škody, která mu měl vzniknout nezákonným rozhodnutím podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen OdpŠk). Soud I. stupně po provedeném dokazování, které učinil zejména ze spisů vedených u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 7 C 95/2012, 8 C 73/2020 a z dědického řízení vedeného pod sp. zn. 46 D 1412/2019 uvedl, že dne 1. 6. 2012 Drahomíra S. podala žalobu proti právnímu předchůdci žalobce - společnosti REUNION-CZ s.r.o. - na určení vlastnického práva ke dvěma bytovým jednotkám č. xxx a xxx v budově č. p. xxx na pozemku č. parc. xxx včetně podílu na společných částech domu a k pozemkům parc. č. xxx a xxx vše v k. ú. xxx. Řízení bylo vedeno u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 7 C 95/2012. Usnesením z 29. 9. 2015 bylo vydáno usnesení o připuštění nynějšího žalobce s původní obchodní firmou TRADE-OF s.r.o. namísto v uvedeném řízení původního žalovaného REUNION-CZ s.r.o. Okresní soud v Ústí nad Labem svým rozsudkem z 25. 2. 2016 žalobu zamítl, k odvolání žalobkyně Drahomíry S. Krajský soud v Ústí nad Labem jako soud odvolací rozsudkem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 84 Co 788/2016-156, rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem z 25. 2. 2016 změnil tak, že žalobě na určení vlastnického práva uvedeným bytovým jednotkám vyhověl. Proti rozsudku podal současně žalobce dovolání a Nejvyšší soud ČR svým rozsudkem z 6. 6. 2018, č. j. 30 Cdo 4335/2017-202, rozsudek odvolacího Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Ten poté svým usnesením ze 4. 9. 2018 zrušil rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 2. 2016 a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Žalobkyně Drahomíra S. dne 5. 11. 2018 vzala žalobu zpět, s čímž v uvedeném řízení žalovaný Chaloupka Sněžník s.r.o. nesouhlasil, Okresní soud v Ústí nad Labem však svým usnesením z 15. 11. 2018 řízení zastavil a rozhodnutí nabylo právní moci dne 11. 12. 2018.

2. Po vydání rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 5. 2017 Drahomíra S. obě bytové jednotky prodala, a to dne 16. 4. 2018 bytovou jednotku xxx Kateřině B. za kupní cenu 890 000 Kč a dne 11. 5. 2018 bytovou jednotku xxx Jarmile F. za kupní cenu 350 000 Kč, celkem 1 240 000 Kč. Drahomíra S. dne xxx zemřela a usnesením Okresního soudu Ústí nad Labem ze dne 12. 3. 2020, č. j. 46 D 1412/2019-52, bylo řízení o pozůstalosti po ní zastaveno, neboť zůstavitelka zanechala pouze majetek nepatrné hodnoty. Usnesení nabylo právní moci dne 12. 3. 2020.
3. Usnesením Okresního soudu v Ústí nad Labem č. j. 8 C 73/2020-49, bylo ke dni 4. 3. 2020 zastaveno řízení, v němž se žalobce Chaloupka Sněžník s.r.o. domáhal proti Drahomíře S. zaplacení částky 1 240 000 Kč z titulu bezdůvodného obohacení. Důvodem zastavení řízení bylo úmrtí Drahomíry S.
4. Soud I. stupně znaleckými posudky zjistil obvyklou cenu bytových jednotek. Oba posudky byly opatřeny doložkou podle § 127a o. s. ř. V případě bytové jednotky č. xxx znalec provedl ocenění ke dni 16. 4. 2018 s datem vypracování posudku k 30. 1. 2019, obvyklou cenu určil částkou 1 470 000 Kč. V případě bytové jednotky č. xxx znalec provedl ocenění ke dni 14. 5. 2018 s tím, že znalecký posudek byl vypracován dne 5. 2. 2019 a obvyklá cena této bytové jednotky byla určena částkou 1 170 000 Kč.
5. Zjištěný stav soud I. stupně posoudil podle OdpŠk. Odkázal na jeho § 1, § 5 písm. a) a b), § 7 odst. 1 a § 8 odst. 1. Uvedl, že je dán odpovědnostní titul v podobně nezákonného rozhodnutí, kterým je rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 84 Co 788/2016-156, který byl jako pravomocný zrušen ke dni 5. 6. 2017 rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 6. 2018, č. j. 30 Cdo 4335/2017-202.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

6. Soud I. stupně přisvědčil námitce žalovaného ohledně předčasnosti žaloby proto, že se žalobce měl domáhat vydání bezdůvodného obohacení po prvotním dlužníku, tedy Drahomíře S. K tomu prvostupňový soud uvedl, že řízení vedené u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 8 C 73/2020, v němž se žalobce domáhal vydání tohoto bezdůvodného obohacení, bylo z důvodu úmrtí Drahomíry S. zastaveno a žalobce tedy uvedenou podmínku splnil. K vydání bezdůvodného obohacení nedošlo právě z důvodu úmrtí D. S. Nadto soud I. stupně dodal, že i v případě, že by žalobce v řízení o vydání bezdůvodného obohacení byl úspěšný, tak by se v exekučním řízení ničeho nedomohl, protože Drahomíra S. byla nemajetná a v exekuci by proto žalobce neuspěl.
7. Soud I. stupně dovedl příčinnou souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a škodou, která žalobci vznikla, když v mezidobí poté, kdy po nezákonném rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem byla Drahomíra S. vedena jako vlastníka uvedených bytových jednotek v katastru nemovitostí, tyto bytové jednotky prodala Kateřině B. a Jarmile F. I když v řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 7 C 95/2012 žalobce nesouhlasil se zpětvzetím žaloby, tak je zřejmé, že i kdyby k zastavení řízení nedošlo, tak by žalobce v řízení nemohl uspět, protože Drahomíra S. již vlastníci předmětných bytových jednotek z důvodu jejich prodeje nebyla, čímž v řízení pozbyla svoji věcnou legitimaci. Soud I. stupně tak uzavřel, že příčinná souvislost mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou je dána.
8. Při určení výše škody vyšel ze znaleckých posudků znalce Ing. Jaroslava Procházky. K tomu uvedl, že znalecké posudky opatřené doložkou podle § 127a o. s. ř. jsou vypracovány velmi podrobně a znalec vysvětlil, jakým způsobem stanovil obvyklou cenu. Žalovaný nesporeoval nesprávnost postupu znalce ani nesprávnost určení výše ceny, a prvostupňový soud uzavřel, že i při obecných znalostech ceny bytů je možné, aby ceny bytů tak, jak byly určeny, byly cenou obvyklou. Výši škody soud I. stupně určil ke dni 16. 4. 2018 v případě bytové jednotky č. xxx a k datu 14. 5. 2018 v případě bytové jednotky č. xxx, kdy uvedené bytové jednotky byly Drahomírou S. prodány.
9. Soud I. stupně tak uzavřel, že zákonné podmínky odpovědnosti za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí podle § 8 odst. 1 OdpŠk jsou dány a žalobě vyhověl. V závěru svého rozhodnutí konstatoval, že pokud došlo k převodu vlastnického práva k uvedeným bytovým jednotkám ze strany Drahomíry S. na třetí osoby, pak se žalobce logicky nemohl domáhat dalšího určení vlastnického práva vůči nim, neboť tyto osoby nabyly vlastnické právo v dobré víře a byly novými vlastníky uvedených bytových jednotek. Žalobce se tak mohl domáhat jedině vydání bezdůvodného obohacení, ale pouze ve výši 1 240 000 Kč a co se týče rozdílu mezi částkami 2 640 000 Kč a 1 240 000 Kč, tak tato částka by tak jako tak šla bez dalšího k tíži státu, neboť se jedná o škodu, která mu byla fakticky uvedeným nezákonným rozhodnutím způsobena, a to bez ohledu na vyřešení primární otázky vlastnického práva k těmto bytovým jednotkám. Soud I. stupně proto žalobě ze všech těchto důvodů vyhověl.
10. Výrok o nákladech řízení odůvodnil § 142 odst. 1 o. s. ř. Náhradu nákladů řízení přiznal úspěšnému žalobci s tím, že jde o náklady právních zastoupení, které vyčíslil podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. + soudní poplatek z žaloby 2 000 Kč, celkem 94 734,40 Kč. Podrobné vyčíslení provedl v odůvodnění svého rozhodnutí pod bodem 22.
11. Proti rozsudku podal odvolání žalovaný. Soudu I. stupně vytkl především nesprávné právní posouzení /§ 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř./ V odvolání nejprve stručně zrekapituloval skutkové a právní závěry, k nimž prvostupňový soud dospěl. Namítl, že soud I. stupně sice zjistil skutkový stav správně, avšak nesprávně ho posoudil po stránce právní. Z provedeného dokazování vyplývá, že Drahomíra S. převedla vlastnické právo k předmětným nemovitostem kupními

smlouvami ze dne 16. 4. a 11. 5. 2018, tedy téměř rok poté, kdy bylo vydáno odvolacím soudem rozhodnutí, které bylo jako pravomocné nakonec zrušeno. Rozhodnutí odvolacího soudu bylo překvapivé a žalobce, který podal dovolání, tak mohl požádat o odklad vykonatelnosti, což však neučinil. Žalobce tak nepředcházel vzniku škody, přičemž byl po celou dobu projednání žaloby na určení vlastnického práva právně zastoupen, tedy o následcích rozhodnutí odvolacího soudu musel být poučen. Žalovaný dále vyzdvihl, že Drahomíra S. byla narozena v roce xxx a v době vydání nezákonného rozhodnutí jí bylo téměř xxx let. Pokud prvostupňový soud dovodil, že využití všech opravných prostředků, které právní řád v § 8 odst. 3 OdpŠk nabízí, je pravidlem příliš formalistickým, tak podle žalovaného je takovéto posouzení „velice přísné“ v neprospěch žalovaného a bylo by zneužíváno i v dalších případech. V rámci dokazování v řízení sp. zn. 7 C 95/2012 vyšlo najevo, že Drahomíra S. kupní cenu za nemovitosti žalobci vrátila a podle žalovaného je tedy sporná výše škody, když škoda, která byla ze strany žalobce na nemovitosti vložena, mu byla vrácena. Nemovitosti byly oceněny k 31. 10. 2001 částkou 514 740 Kč znaleckým posudkem znalce Svatoslava Faltýnka.

12. V řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 8 C 73/2020 se žalobce domáhal po Drahomíře S. vydání bezdůvodného obohacení ve výši 1 240 000 Kč, tedy nedomáhal se vrácení celé částky, kterou požaduje v tomto řízení ve výši 2 640 000 Kč. Vydání bezdůvodného obohacení požadoval až podáním žaloby k Okresnímu soudu v Ústí nad Labem dne 21. 2. 2020, tedy téměř dva roky poté, kdy bylo vlastnické právo k nemovitostem převedeno na třetí osoby a více než rok poté, kdy došlo k pravomocnému zastavení řízení vedeného u Okresního soudu v Ústí nad Labem z důvodu zpětvzetí žaloby. K tíži žalovaného nemůže jít to, že žalobce nevyužil všech možných prostředků k domožení se svého práva k nemovitostem, a že rovněž nepředcházel vzniku škody ve své majetkové sféře. Žalovaný proto závěrem navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá.
13. Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného nesouhlasil s jeho tvrzením o tom, že mezi ním, resp. jeho právním předchůdcem a Drahomírou S., existoval od počátku spor o vlastnické právo. Žaloba o určení vlastnického práva ze strany Drahomíry S. byla toliko obstrukční oproti žalobě na vyklizení bytů ve sporu vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 13 C 63/2003. Drahomíra S. uzavřela 22. 10. 2001 kupní smlouvy, na základě nichž bytové jednotky prodala právnímu předchůdci žalobce, vyinkasovala kupní cenu a teprve v roce 2012 z procesně obstrukčních důvodů za účelem maření sporu o vyklizení podala žalobu na určení vlastnického práva. Tento spor se tedy rozvinul až s časovým odstupem z důvodu procesní obrany Drahomíry S.
14. Žalovaný ve svém odvolání chybně zaměňuje příčinu vzniku škody, kterou je nezákonné rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem jako soudu odvolacího, a nikoliv jiné doprovodné jevy jím podsouvané. Proto ani skutečnost, že žalobce v rámci dovolacího řízení nenavrhl odklad vykonatelnosti rozsudku, nemůže být příčinou vzniku škody, když není ani zřejmé, že by takovému návrhu bylo vyhověno. Dovolací soud rozhoduje o odkladu vykonatelnosti pouze mimořádně, navíc podání návrhu na odklad vykonatelnosti je právem a nikoli povinností. Zmiňovaný odklad vykonatelnosti by nemohl být úspěšný i proto, že příčinou škody zde je rozsudek o určení vlastnického práva, který ze své povahy k výkonu rozhodnutí způsobilý není. Postup podle § 8 odst. 3 OdpŠK tak podle žalobce nebyl namístě, neboť návrh na odklad právní moci není opravným prostředkem, ani návrhem na zahájení řízení a ani návrhem na zastavení exekuce.
15. Žalobce popřel, že by v řízení sp. zn. 7 C 95/2012 vyšlo najevo, že Drahomíra S. kupní cenu žalobci vrátila. Nic takového najevo vyjít nemohlo, neboť to neodpovídá skutečnosti. Je nerozhodná námitka žalovaného ohledně toho, že se žalobce vůči Drahomíře S. domáhal nižší

částky než nyní po státu, neboť Drahomíra S. měla vůči žalobci pohledávku z titulu bezdůvodného obohacení, která odpovídala výši kupní ceny, kterou Drahomíra S. za prodej bytů v roce 2018 skutečně obdržela, v daném případě však žalobce nepožaduje po žalovaném bezdůvodné obohacení, ale náhradu škody, která odpovídá obvyklé ceně nemovitostí. Žalobce žádal potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného.

16. Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost napadeného rozsudku včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a neshledal odvolání žalovaného opodstatněným.
17. Soud I. stupně zjistil správně skutkový stav, který správně posoudil i po stránce právní. Žalovaný za škodu odpovídá z titulu nezákonného rozhodnutí podle § 8 OdpŠk, když tímto nezákonným rozhodnutím je pravomocný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 5. 2017, č. j. 84 Co 788/2016-156, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 17. 5. 2017, č. j. 84 Co 788/2016-167, který byl zrušen v dovolacím řízení na základě dovolání žalobce rozsudkem Nejvyššího soudu ČR ze dne 6. 6. 2018, č. j. 30 Cdo 4335/2017-202. Ještě před tím, než byl tento rozsudek v dovolacím řízení zrušen, však Drahomíra S. bytové jednotky prodala kupními smlouvami ze dne 16. 4. 2018 a 11. 5. 2018 třetím osobám za částky 890 000 Kč v případě bytové jednotky č. xxx a 350 000 Kč v případě bytové jednotky č. xxx. Žalobci vznikla škoda, přičemž při určení její výše soud I. stupně postupoval správně, když vyšel ze znaleckých posudků znalce Ing. Jaroslava Procházky, které byly vypracovány ke dni prodeje těchto bytových jednotek (časový rozdíl tří dnů v případě bytové jednotky č. xxx, kdy kupní smlouva byla uzavřena dne 11. 5. 2018, znalecké ocenění však bylo provedeno ke dni 14. 5. 2018 nepovažuje odvolací soud za významný) tak, jak je výše uvedeno. Lze konstatovat, že k uvedeným datům žalobci škoda skutečně vznikla a je nerozhodné, za jakou částku Drahomíra S. bytové jednotky prodala třetím osobám, když z hlediska určení výše škody je třeba vyjít z tzv. obvyklé ceny, tedy ceny, za kterou by bylo možno bytovou jednotku v místě a čase prodat. Kupní cena sjednaná Drahomírou S. s třetí osobou je v této souvislosti irelevantní. Soud I. stupně rovněž správně dovodil, že mezi nezákonným rozhodnutím a vzniklou škodou je z nepříčinné souvislosti, neboť s ohledem na časový sled událostí je zřejmé, že vznik škody je přímým důsledkem nezákonného rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 5. 2017, které bylo v dovolacím řízení zrušeno. Za stavu, kdy Drahomíra S. dne xxx zemřela a řízení o pozůstalosti bylo zastaveno podle § 154 odst. 1 z. ř. s. pro majetek nepatrné hodnoty, nastupuje žalovaný jako „poslední dlužník“, když je zřejmé, že vůči D. S. by se žalobce náhrady škody, příp. vydání bezdůvodného obohacení nedomohl a je nerozhodné, kdy proti ní řízení o vydání bezdůvodného obohacení zahájil.
18. Žalobce splnil též podmínku, uvedenou v § 8 odst. 3 OdpŠk, když dosáhl zrušení nezákonného rozhodnutí na základě mimořádného opravného prostředku – dovolání proti pravomocnému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem. Pokud žalovaný namítal, že žalobce měl porušit svoji prevenční povinnost tím, že nepodal k Nejvyššímu soudu v dovolacím řízení návrh na odklad vykonatelnosti, resp. právní moci napadeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, tak k tomu je třeba uvést, že nezákonný rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zněl na určení; tedy takovýto rozsudek se vykonatelným nestává, neboť jím není uložena povinnost k plnění (§ 161 odst. 2 o. s. ř.). Lze sice připustit, že žalobce mohl navrhnout odklad právní moci tak, jak to umožňuje § 243 písm. b) o. s. ř., nicméně k tomu je třeba uvést, že o odkladu právní moci (a stejně tak i o odkladu vykonatelnosti) může odvolací soud rozhodnout i bez návrhu v případě splnění zákonných podmínek zde uvedených. Žalobci nelze vytýkat to, že návrh na odklad právní moci nepodal, když to nebylo jeho povinností; navíc návrh na odklad právní moci nelze považovat za procesní prostředek, který zákon poškozenému k ochraně jeho práva poskytuje. Výčet takovýchto prostředků je taxativně vymezen v § 8 odst. 3 OdpŠk a nelze ho rozšiřovat. Návrh na odklad vykonatelnosti, resp. právní moci takovýmto prostředkem není.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.

19. Žalovaný v odvolání nově namítl, že v řízení o určení vlastnického práva vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 7 C 95/2012 „*vyšlo rovněž najevo, že Drahomíra S. kupní cenu za nemovitosti žalobkyni vrátila*“. Žalobce pravdivost tohoto tvrzení kategoricky popřel a je třeba uvést, že žalovaný tuto námitku v řízení před soudem I. stupně neuplatnil, ačkoliv soud I. stupně při jednání dne 29. 5. 2020 postupoval podle § 119a odst. 1 o. s. ř. K tomu odvolací soud dodává, že žalovaný se k tomuto jednání nedostavil s tím, že svoji neúčast omluvil a nežádal o odročení jednání. Bylo tedy jednáno v jeho nepřítomnosti a nepřítomnému účastníku řízení se poučení podle § 119a odst. 1 o. s. ř. neposkytuje. Tvrzení žalovaného o vrácení kupní ceny Drahomírou S. představuje nepřijatelné novum, neboť nejde o žádnou ze zákonných výjimek, uvedených v § 205a o. s. ř.; navíc ovšem v řízení vedeném u Okresního soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 7 C 95/2012 žádná takováto skutečnost prokázána nebyla; nebyla ani namítána a není zřejmé, z čeho ji žalovaný dovozuje.
20. Odvolací soud tak shodně se soudem I. stupně uzavírá, že skutková podstata odpovědnosti státu za škodu z titulu nezákonného rozhodnutí podle § 8 OdpŠk je dána a soud I. stupně postupoval správně, když žalobě ohledně částky 2 640 000 Kč vyhověl. Žalobci k této částce náleží též úrok z prodlení od 11. 11. 2019 po uplynutí šestiměsíční lhůty stanovené žalovanému pro mimosoudní vypořádání v řízení o předběžném projednání nároku podle § 15 odst. 1 OdpŠk. Výše úroku z prodlení je odůvodněna § 1970 o. z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb.
21. Právní posouzení ve věci tak, jak jej soud I. stupně učinil, je správné, odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. naplněn není. Odvolací soud proto napadený rozsudek potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný včetně věcně správného nákladového výroku, který je v souladu s § 142 odst. 1 o. s. ř.
22. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., kdy žalobce byl v tomto řízení rovněž úspěšný a přísluší mu tak náhrada nákladů řízení sestávající z nákladů právního zastoupení: 2 úkony právní služby po 18 860 Kč podle § 7 bod 6., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. g) a k) vyhl. č. 177/1996 Sb., náhrada za 2 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 4 této vyhlášky, včetně náhrady za DPH 21 % podle § 137 odst. 1 a 3 písm. a) o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř. je výsledně 46 367 Kč. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokáta žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.), přičemž s ohledem na stanovený úřední postup žalovaného, který je odvolacímu soudu znám, odvolací soud určil delší lhůtu k plnění podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. za použití § 211 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek, uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 7. 10. 2020

Mgr. René Fischer v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jan Hlavatý.